

"EDINOST"

Izhaja po trikrat na teden v šestih izdajah ob **torških, četrtnih in sobotah**. Zjutranje izdaja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7. uri večer. — Obojno izdaje stane: za jeden mesec . f. 1.—, izven Avstrije f. 1.50 za tri mesece 3.—, 4.50 za pol leta 6.—, 9.— za ves leto 12.—, 18.—

Naročnino je plačevati naprej na naročbe brez priložene naročnine se uprava ne ozira.

Posamične številke se dobivajo v prodajalnicah tobaka v Trstu po 3 nč., izven Trsta po 4 nč.

EDINOST

Oglasi se računajo po tarifu v petitu; za naslove z debelimi črkami se plačuje prostor, kolikor obsega navadnih vrstic. Poslana, osmrtnice in javne zahvale, domači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu ulice Caserma št. 13. Vsako pismo mora biti frankovano, ker nefrankovana se ne sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in vrnjene sprejema upravništvo ulice Polino picolo št. 3. II. nadst. Naročnino in oglase je plačevati loco Trst. Oglase reklamacije se proste pošlino.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„Edinost je moč“.

Častitim gg. naročnikom!

Svoje častite naročnike prosimo uljudno, da nam pošljejo naročnino za drugo četrletje kakor hitro mogoče, ker se ima naročnina plačevati naprej. One častite naročnike pa, ki so na dolgu z naročnino za prvo četrletje ali še več, opozarjamo, da jim ustavimo list, ako ne poravnajo zaostanka do 30. t. m.

Naročnina pošlje se najlaglje na priloženi poštni nakaznici, na katero se lahko prilepi tiskani naslov.

Upravništvo „EDINOSTI“.

O dopolnilnih volitvah v Istri

piše „Naša Sloga“: Volitev poslancev vršila se boče torej dne 30. maja, dočim se bodo volili volilni možje po priliki sredi meseca maja. Volilci kmečkih občin dveh političnih okrajev — Volosko in Lošinj — so pozvani, da si izvolijo trojico zastopnikov v deželni zbor istrski.

Našim čitateljem utegne biti še živo v spominu ono drzno in nasilno uničenje volitev treh naših poslancev v zadnjem zasedanju deželnega zbora istrskega. Kljub predlogu deželnega odbora, kateremu se gotovo ne more očitati, da bi bil najmanje naklonjen Hrvatom in Slovencem Istre, da naj se namreč potrdi vse volitve za kmečke občine, uničila je italijanska deželnozbornska večina najprej izvolitev dvojice zastopnikov za politični okraj Volosko, a zatem izvolitev jednega zastopnika za kmečke občine okraja Lošinjskega, dočim je potrdila tovariša poslednjemu, izvoljenega istim volilnim činom.

Proti uničenju v okraju Voloskem je govoril tudi vladni zastopnik v deželnem zboru, ki je zajedno okrajni glavar v rečenem okraju, in kojega podrejeni uradnik je dal povoda, ali vsaj izgovor do povoda, deželnozbornski večini, da je mogla u-

ničiti to volitev radi namišljenih formalnih pogrškov o prvotnih volitvah v Podgradu.

Jeden od dvojice zastopnikov, izvoljenih v tem okraju, dobil je vse glasove, drugi ogromno večino. Proti tej volitvi ni bilo veljavnega protesta na deželni zbor in vendar jo je uničila deželnozbornska večina. Pozneje je uničila ista večina brez nobenega razloga tudi volitev jednega zastopnika za kmečke občine kvarnerskih otokov.

Grlo kljubovanje, ljuta strast in slepi fanatizem deželnozbornske večine meče torej, v dobi malo nad pol leta, v drugič v volilno borbo dva politična okraja z nad 80000 prebivalci.

Koliko truda, koliko troškov, koliko zgube na času tolikemu številu ljudstva — brez vse potrebe!

Komaj so se umirili duhovi in utolažile strasti po zadnjih splošnih volitvah za deželni zbor, a deželnozbornska večina — kakor da ni imela nujnega in pametnejega posla — je zopet vrgla med narod zubelj strasti, nemira in maščevanja. Njo ne muči misel, da je brez nikakega povoda naprtila tolikim tisočem naroda nepotrebnih stroškov ter provzročila s tem ogromno izgubo na dragocenem času. Nje ne boli glava, da se na novo razvnamajo strasti, da iz tega nastanejo zopet nepriateljstva in osveta, zadovoljna je, da je le hipno zadovoljila svoji odurni mržnji in nizki brutalnosti. Ona je poslala domov trojico členov hrvatsko-slovenskega kluba, jedino radi tega, ker jih mrzi, ker... jih neče!

Taka nepoštena igra z voljo naroda, tako brezobzirno gaženje pravice in zakona, to sicer ni nič novega v deželnem zboru istrskem, ali nam se zdi, da bi se vendar enkrat moralo konec storiti temu brezprimernemu nasilju italijanske gospode. Naj nam nikdo ne reče, da to ni mogoče, da je ni oblasti nad deželnim zborom itd., kajti mi smo trdno uverjeni, da bi italijanska deželnozbornska večina hitro umaknila svoje rogove, ako bi jej le pokazali zobé na odločilnem mestu. Tudi njo bi ukrotili prav lahko — da bi le bilo v to dobre volje!

Z Bogom, sladka Marija; z Bogom, mila okna! Še enkrat obrni! sem oko po Spljetu, potem pa sem odšel v kabino, kjer sem se, premagan in izmučen, zvalil na malo posteljo. Jokal sem tiho.

Ležeči v kabini se nisem mogel umiriti dolgo. Spominjal sem se dobre matere, in srce se mi je nekoliko ublažilo v zavesti, da jo bodem videl skoro zopet. Poiskal sem potem Marijino cvetje, pričel jo poljubljati, ogledavati, in ponovno poljubljati. Naposled sem se umiril, malo uredil, ter se povsper na krov ladije.

Bil je krasen in veder dan. Morska površina blestela je pod modrim nebom, ki je odsevalo v njej. Mali in strmi otočiči umikali so se jeden za drugim, mešaje se polahno in skrivajoči se za veče otoke. Brazda, ki jo je puščal parnik za seboj, ni bila ravna, kajti vešči in previdni krmilec, poznajoči plitva in nevarna mesta, se je neprenehoma izogibal z ladijo. V bližini in v daljavi bilo je videti bela jadra. Na obzorju dvigal se je dim parnika. Nekoliko malih ladij otočanov hitelo je mimo parnika, na kojem sem se vozil jaz. Naslonil sem se na železno ograjo ter zamislil se, zrši v peno, ki so jo provzročala kolesa. V tej peni, sedaj bližje, sedaj dalje od ladije, pod samo površino, videl sem sliko Marijino. Videlo se mi je, da se mi smeje, da mi miga z roko, da me kliče k sebi. Tudi jaz sem se smehljaj tisti modri vodi, a ona

No, ta komedija z zastopniki večine prebivalstva naše pokrajine ponavljala se boče tudi v bodoče in to tako dolgo, dokler bodo Italijani dobivali obrane in varstva tudi tam, kjer bi morali dobiti po prstih in dokler se nezdravi in nenaravni odnošaji v Primorju sploh, posebnost pa v Istri, ne zamenjajo z zdravimi in naravnimi.

S tem moramo računati vsi, in za to se moramo potezati vsemi silami, da se nezunosno stanje premeni na bolje, da zavladajo zakon in zadovoljnost med prebivalstvom tega važnega dela monarhije avstro-ogerske.

Narodnih pravic ni smeti kratiti nikomur, tem manje tedaj, ako so ista utemeljena v zakonu. Med ta prava spada brez dvoma v prvi vrsti pravica, voliti si svoje poslance s v o b o d n o i n n e z a v i s n o o d k o g a r s i b o d i. Te pravice morajo se poslužiti tudi naši volilci političnih okrajev Volosko in Lošinj ter izvoliti si le takih mož, ki so vredni njih popolnega zaupanja in ki bodo zastavljali svoje najbolje sile za duševno in telesno blagostanje Hrvatov in Slovencev Istre.

Za združenje!

II.

V prvem članku smo povedali torej mnenje goriškega duhovnika in — sodé po njega bistri argumentaciji — tudi jako razsodnega troža ter temeljitega motritelja sedanjega gibanja v Slovenicah, v kolikor je isto posledica tujega, drugorodnega in avstrijskemu slovanstvu neprijaznega upliva.

Morda boče umestno, ako tu v par besedah ponovimo glavne misli utemeljevanja, na koje je oprl „Sočin“ člankar svoje ne baš laskavo mnenje o delovanju viših cerkvenih dostojanstvenikov, v kolikor je to delovanje v zvezi s političkim življenjem. Njegovim mislim pa hočemo dodati tu in tam koje lastno opazko.

se je hitro potopila v hladne globine, da se mi za trenotek zopet pokaže na drugem mestu...

Na parniku je bilo mnogo potnikov. Večina njih se je sprehajala pod zastorom, ki je je bil razpet nad vsem krmilom. Sveži in čarobni dih tihega vetriča ljubko je vedril lica potnikom. Zastor se je stresal na lahno in vstrepečal. Dub slane vode morske, vonj lanenega olja, dima, saje iz gorečega drobjja, pa tisti nenavadni duh jedil, ki se pripravljajo v kuhinji na krovu, vse to je dišalo, sedaj močnejše, sedaj slabše, kakor je ravno potegnil vetrič.

Pri kosilu sedel sem med nekim redovnikom in jednim vojaškim častnikom. Hočeš, nočeš, moral sem se razgovarjati žnjima, no, redovnik je bil redovnik, a častnik — častnik. Redovnik me je vprašal, od kodi prihaja beseda: častnik. Jaz sem zganil z rameni odvrnivši: Ne vem. Častnik me je vprašal, šalé se: koja oprava vam ugaja bolje, moja ali redovnikova? Zganil sem z rameni in nisem odgovoril ničesar.

Iz kabine na krov, s krova v kabino, to je bilo vse moje življenje. Med vsem potovanjem pisal sem dolgo pismo Mariji. To pismo sem dal v Trstu na pošto. Iz Trsta sem brzojavil Mariji, da sem dospel srečno! To isto naznanil sem tudi materi, določivši jej dan svojega prihoda na železniško postajo N. (Dalje prihodnjic.)

PODLISTEK.

18

Slučaj.

Novela; hrvatski spisal Jenio Sisolaki.

Preved M. C.—č.

(Dalje).

V sobo je prihitela sobarica vsa objokana ter pričela prositi:

— Gospod, ostanite še v Spljetu, njej, gospodičini Mariji...

— Govorite, dobra deva!

— Njej ni dobro, bleđa je kakor smrt. Obupno je objela svojo mater in gorko zaječala, ker odhajate, ker vas, tako pravi, ne boče videla nikdar več. Gospod, nikar ne odhajajte, ako jo ljubite! govorila je, otiraje si solze.

— Moram; mati mi je bolna. Prej ali slej mora biti to, rekel sem pretrgano ter obrnil glavo, da ne bi videla mojih solz.

Ostri žvižg na parniku mi je kruto ranil srce. Aristid me je pogledal važno. Ustal sem, ozrši se še jedenkrat po sobi. Na hodniku obrnil sem se proti vratom njene sobe. Srce se mi je zledenilo, za trenotek sem se naslonil na zid. Položil sem roko na čelo, vzdahnil teško in globoko ter naglo izišel iz gostilne. Malo zatem objel sem prijatelja. Stopil sem na ladijo.

V prvo da so isti (cerkveni dostojanstveniki) premeški v obrambi cerkvene avtonomije, ker čisto tudi v cerkvi odločuje — vlada! Ako pa so mehki v obrambi prepotrebne neodvisnosti cerkve, so naravno še bolj mehki z ozirom na narodna načela in narodne programe. Ako bi tudi viši cerkveni krogi ne podpirali pozitivno sedanjega sistema, podpirajo ga pa gotovo negativno s tem, da izrekajo neugodne sodbe o onih, ki nikjer in nikoli ne prikrivajo svojega menenja, da sedanji sistem v nas na znotraj in na zunaj ni prijazen avstrijskim Slovanom. A sistem je vse! Ne moremo torej dati krivo „Sočinemu“ člankarju, ako trdi, da višja cerkvena hierarhija podpira sedanji sistem, in ako trdi nadalje, da členom te hierarhije ne moremo poveriti političnega vodstva v Slovanih, dokler bodo te osebe podpirale ta sistem. Seveda treba imeti pri tem vedno pred očmi vprašanje: ali je nas Slovence resna volja ali ne, da si ohranimo svojo narodno individualnost, ali hočemo živeti kakor slovenski narod, ali pa hočemo resignirano leči v narodni grob, ki nam ga kopljejo nasprotniki že stoletja?! To je glavno vprašanje in na to vprašanje moramo imeti jasen odgovor. Ako imamo voljo za življenje, potem mora biti ta volja krepka, neupogljiva, in uveljavljati jo moramo neprestano, ob vsaki priliki, proti vsakomur in dosledno tudi proti posamičnim odličnjakom cerkvene hierarhije, ako isti hodijo po takih potih, ki se križajo s to našo voljo. Razumi se pa samo ob sebi, da naš odpor proti tem krogom se mora gibati le v okvirju narodnih in političkih vprašanj in ne sme nikdar sezati do tja, kjer se pričinja obsežje dolžne pokorščine do cerkvene oblasti. Da je tako razlikovanje možno, naravno in logično, in da dolžnosti vernikov do viših pastirjev ni smeti prenašati tudi na političko polje — o tem pač govore dovolj jasno vsakdanji dogodki, najjasneje pa dejstvo, da duhovski krogi sami čisto ne soglašajo v svojih nazorih o političkih stvarih. Vzglede ne treba navajati, dasi jih imamo na kupe iz javnega političkega in parlamentarnega življenja.

Zakaj naj bi torej narod ne smel naglašati svoje volje tudi proti posamičnim cerkvenim dostojanstvenikom — volje za ohranjenje svoje narodnosti?! Ako pa te volje ni, ako se hočemo lahkega srca iznebiti svoje narodnosti, tega „izrodka pogankega“, potem seveda ne bi imela zmisla opozicija proti onim, ki podpirajo sedanji sistem, posredno ali neposredno. Odgovoriti si moramo torej na vprašanje, ali hočemo živeti kakor narod, ali ne!!!

Ako hočemo, potem si moram ustvarjati pogoje za tako življenje, to pa v prvi vrsti po primernih zvezah v parlamentu! Naši poslanci morajo torej iskati le takih zvez, v kojih bodo mogli svobodno, neomejeno in brezobzirno delati za ustvarjenje takih pogojev. Sedaj pa moramo vprašati: Ali bi se slovenski poslanci, stoječi na braniku slovenske narodnosti, mogli pridružiti nemški katoliški ljudski stranki, ali bi mogli delovati v njej uspešno in svobodno za svojo narodnost? „Sočin“ člankar je odgovoril, da ne, in mi pravimo tudi, da ne! „Sočin“ člankar je rekel, in temu pritramo tudi mi, da mi Slovenci moramo ostati nezavisni v političkih stvarih, naši poslanci pa še posebno, in da političkega vodstva ne smemo poverjati nikomur, in bil kdor si bodi, ako je zavzot za sedanji sistem, bodisi bolj iz prepričanja, ali pa bolj iz raznih drugih ozirov. V nemškem klubu ne bi bilo mogoče uspešno delo za narodne interese slovenske, ker nemški konservativci nimajo pravega zmisla za naše potrebe, zato, ker poslednje niso povsem identične s koristmi nemških konservativcev. Njim je vršiti jednostavno, nam pa dvojno nalogo. Njim je braniti le konservativno, nam pa — tudi če smo konservativci po mišljenju — konservativno in narodno korist. Gospodje, ki se vnamajo za katoliški centrum v parlamentu nemškem, in ki bi se radi dičili sličnimi lavorikami, kakoršnih si steka ta skupina, pozabljajo dosledno, da nemški katoliški centrum ne pozna narodnega vprašanja, da je tam lahko mogoča stroga disciplina, ker vlada popolna enakost v interesih. Tega pri nas ni in

ne more biti, ker je Avstrija mnogojezična država. Kaj čete, Bog jo je vstvaril tako in računati moramo s tako, kakoršna je! Prijateljstvo je lahko med nami in nemškimi konservativci, tesno zavezništvo ni mogoče, vsaj dotlej ne, dokler se ne reši narodno vprašanje. A ker nemškim konservativcem niti ne moremo zameriti — bodimo pravični! —, da niso posebno zavzeti za rešenje narodnega vprašanja v zmislu jednako-pravnosti Slovanov, ker tudi oni morajo računati s čustvovanjem nemških mas; in jim na dalje ne smemo zameriti se stališča njih izključno konservativne borbe, ako zaupno poverjajo svoje političko vodstvo osebam, kojim je ne moremo lahko vestjo poverjati mi Slovani radi ozirov na akutno narodno borbo — kakor se izraža „Sočin“ člankar —, potem je pač jasno vsakomur, ki je res Slovenec, če tudi je strog katoličan, da je za sedaj izključena možnost slovenskim poslancem za vstop bodisi v nemško ljudsko stranko, bodisi v katero drugo parlamentarno skupino, v kateri naj bi bili združeni konservativci vseh narodnosti Avstrije.

Kaj je storiti torej, ker tako, kakor je sedaj, ne sme ostati nadalje, ako hočemo uveljaviti svoj glas za premembo sistema?! Ob sedanji razkosačnosti naših poslancev ne pridemo dalje. Kaj je storiti torej?! Tudi na to vprašanje odgovarja „Sočin“ člankar. O tem prihodnjč.

Načrti Moltkejevi.

Pruski generalni štab je v oddelku za vojno zgodovino priobčil „Vojaško korespondencijo Moltkejevo od l. 1866.“*) V teh spisih in dopisih pokojnega velikega, brezobzirnega stratega in mislitelja Moltkeja razkriva se mnogo novega in potrjuje to, kar je diplomacija razodela ob drugih prilikah. Vojni zasnutki Moltkejevi pa zaslužijo največjo pozornost tudi slovanskih narodov naše monarhije.

Moltke, kot veren sluga Hohenzollerncev, drži se pri vsem svojem snovanju in delovanju, prvega in glavnega aksijoma prusko-nemške dinastije, po katerem „je pripadla Prusiji zgodovinska zadača, združiti vso Nemčijo“. „Najvažnejši korak, v smislu te zadače, se je završil ravno sedaj“, t. j. z bitko pri Kraljevem Gradcu, in s tem, da se je Avstrija izbacila iz Nemčije. Moltke govori o izvenavstrijski Nemčiji ter po takem pošteva dve Nemčiji, izvenavstrijsko in avstrijsko.

Pri nameri, da bi se zasnova velika nemška država, pretresa v spomenici od l. 1860 razne države gledé na to, koliko bi one nasprotovale vstvarjenju združene Nemčije. Med velevladmi zdi se mu Anglija največja in najnaravnija pospeševaljica velikonemškega stremljenja, kajti „Med velevladmi potrebuje Anglija neizogibno krepkega zaveznika na materiku (kontinentu). Ne dobila bi nikogar, ki bi vsem njenim interesom ustrezal bolje, nego združena Nemčija, katera ne more nikdar zahtevati gospodstva na morju, na materiku (na suhem) pa, s centralnim položajem med romanskim Zahodom in slovanskim Vzhodom, zagotavlja za vse čase kar možno največjo stabilnost“.

„Dalekogledna politika Saint-James-skega kabineta morala bi tako svetovno vstvarjenje podpirati in, z ozirom na krvno sorodstvo in verske razmere, pri tem delovati za Prusijo. Za Francijo bi zveza s Prusijo ne imela nikakega pomena, ker ona bi najmanj mogla želeti nastanek sedemdesetmilijske države nemškega naroda. Avstrijskemu interesu pa bi odgovarjalo, ozemlja nemškega zapada prepustiti Franciji, ako bi se s tem mogla avstrijska domača moč trajno zasnovati na vzhodu. Baš radi tega bi Rusija pristopila na stran Prusije. No, Prusiji bi bila ruska pomoč na škodo, da pride prepozno in da je premogočna. Naravni zaveznik Prusije proti Avstriji in proti Franciji pa je Sardinija“.

Leta 1862. je bil Moltke izdelal natančen načrt za vojno proti Avstriji, Bavarski in Franciji. Nasvetoval je, Nemčijo s silo združiti proti Franciji. Mislil je tudi na to, kako bi Avstrija in Pru-

*) Militärische Correspondenz Moltke's vom Jahre 1866. — Verlag E. S. Mittler & Sohn.

sija združeni nastopili proti Franciji, in poudarja, da taka zveza bi bila velika sila med evropskimi silami.

Proti Avstriji je zasnoval vojni načrt že l. 1860 in se je že tedaj opiral na to, da Prusija bode imela v vojni proti Avstriji zanesljivo zavezništvo v Italiji. V pogodbi od 5. marca leta 1866. med Italijo in Prusijo se glasi 4. in poslednja točka: „Ne sme se skleniti niti mir, niti se ne sme položiti orožje, dokler se ne dosežeta oba dela vojnega predmeta“. Ta dva objekta pa sta bila za Italijo Beneško, za Prusijo pa Češko (češko kraljestvo). S tem je hotel Moltke, kakor je poročal 15. junija 1866 Bismarcku, doseči „bistveno oslabiljenje (avstrijskega) cesarstva“. Zato je tudi svetoval, da naj Italija „zaseže Beneško po mokrem in suhem in prodere proti srcu avstrijske države“.

Zunanji svet je s priobčenjem teh Moltkejevih dopisov prvokrat avtentički zvedel, da Prusija je l. 1866 namerjala anektovati ali vzeti Avstriji tudi Češko kraljestvo.

Po bitki pri Kraljevem Gradcu pa se je začela v pogajanja med Prusijo in Avstrijo vmešavati tudi Francija, in to je bil tudi glavni vzrok, da Prusija ni zasegla sebi odločenega „vojnega objekta“ t. j. Češke. Moltke je namreč zaresno mislil, da se utegne Francija celó združiti z Avstrijo in zato je silil, naj se takoj 4 tedensko premirje z Avstrijo izpremeni v pravi mir; „kajti, — tako poroča tedanjemu grofu Bismarcku, — očitno je, da je največje važnosti, da kar možno naglo dosežemo definitiven sklep z Avstrijo, da dobimo svobodno roko proti vzhodu in zapadu, ko bi nam hoteli naši sosedje krčiti plod zmagovite naše vojne. Pri pogajanjih v Pragi nam torej ne more biti do podrejenih uslovij, temveč do tega, da moremo v najkrajši dobi zopet razpolagati s četami, nastavljenimi na Češkem in Moravskem“. Računal je pa tudi s slučajem, da bi bilo treba istočasno bojevati se s Francijo ter nadalje i z Avstrijo. Pred vsem je povdarjal, da Prusija ne sme odstopiti niti za ped zemlje, niti ne se umakniti, ako hoče ostati na tiru svoje zgorej omenjene zadače, vsled katere je dolžna „združiti vso Nemčijo“.

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 17. aprila 1896.

Državni zbor. Poslanska zbornica. Minister za poljedelstvo je odgovoril na interpelacijo posl. H a u c k a, zadevajočo trgovino z žitom na roke, da vlada nameruje uvesti posvetovanja, kako bi bilo omejiti borzno igro z žitom. Na to se je nadaljevala podrobna razprava o mirovinah uradnikov. Vsprejeli so se §§. 1 do 4 z nekimi spremembami, in predlog posl. Lorberja, da normalna pokojnina uradnikov ne sme zanašati manje kakor 400, slug pa ne manje kakor 200 gold. V razpravi o §. 5 so naglašali razni govorniki, da je previsoko odmerjena mirovina udovam uradnikov prvega in drugega plačilnega razreda. Finančni minister je zagovarjal vladno predlogo. Razprava se je pretrgala.

O volilni preosnovi. Na Češkem se bolj in bolj množe glasovi proti vladnemu načrtu za volilno preosnovo. Tako sta shoda v Prelovcu in Melniku sprejela resoluciji, zahtevajoči, naj mladočeški klub glasuje proti volilni preosnovi grofa Badenija. — Tudi člani konservativnega plemstva so se posvetovali te dni, kako jim bode postopati v razpravi o volilni preosnovi. Večina je bila sicer tega menenja, da je glasovati za volilno preosnovo, toda le zato, da se izognejo očitnanju, kakor da veleposvestvo nima srca za one, ki so bili brezpravni do sedaj ter da hoče varovati le svoje svoboščine. Pred tretjem čitanjem tega zakona pa hočejo izjaviti pravno zavarovanje v varstvo svojega državnopravnega in konservativnega stališča.

Ženske hočejo volilno pravo! Včeraj je prišla v poslansko zbornico na Dunaju deputacija — žensk, da izroči peticijo, zahtevajočo, naj se volilno pravo raztegne tudi na ženske. Deputacijo je vodil posl. Pernerstorfer. Ministerski predsednik grof Badeni je baje vsprejel deputacijo na najljubeznivejši način, pripoznavši, da je opravičena želja žensk, da tudi one uveljavijo svoje zahteve, ko se vsi drugi bavijo z vprašanjem volilne preosnove, oziroma z dotično vladno predlogo. Zago-

